

ΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

ΣΤΗ ΖΩΗ, ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Οι αρχαίοι Έλληνες είναι απείρακτοι με τους εχθρούς τους: αν πολεμάς και καταλαμβάνεις την υποτακόμενη, κόβεις τα δέντρα της και σκοτώνουν τους κατοίκους της ή τους υποδουλώνουν. Αλλά δεν πάνε να πολεμήσουν πάνω στον θυμό τους: για τους Έλληνες, ο πόλεμος είναι ιερός και οι θεοί έχουν κι αυτοί τον λόγο τους. Τους συμβουλεύονται για όλα, όπου κι αν βρίσκονται, ακέρα και στο πεδίο της μάχης: ακούν τη γνώμη των μάντεων, που είναι σοφοί και ικανοί να διαβάσουν τους θεσπέσιους ουσμούς. Στους θεούς αφιερώνουν και τα λάφυρα του πολέμου που αποσπούν από τους εχθρούς.

Ο αρχαίο Έλληνας πολέμαρχος δεν σφίγγει ποτέ άσπρα την στρατιωτική του θηλιά στα παλιά της μάχης. Όσο οι νεκροί τριπλασιάζονται σε μια στείλη όσες νικηφόρα το άσπρα του.

ΟΠΑΙΤΕΣ

Όταν τα νεκρά σώματα γίνουν πόλιτες στα 18 τους χρόνια, ετοιμάζονται να υπηρετήσουν ως οπλίτες στον στρατό για δύο χρόνια. Αυτοί οι μελλοντικοί στρατιώτες του πεζικού είναι το πιο νεκραγωγικό κομμάτι των στρατευμάτων. Οι έφηβοι μαθαίνουν να χειρίζονται τα όπλα, ιδιαίτερα το δόρυ. Μισούνται στους ελληνοίς ιδιαίτερα να έχουν αντανά, προπονούνται σκληρά στην σόδα και τις παλαίστρες. Στο τέλος του πρώτου έτους της εφηβίας, λαμβάνει χώρα η τελετή παράδοσης των ασπίδων μπροστά στον θρόνο της Εκκλησίας του δήμου. Ήταν οπότε και οι στρατηγοί, αρχηγοί του στρατού στην Αθήνα. Στα 20, οι έφηβοι είναι πια έτοιμοι για τη μάχη και μέχρι τα 60 μπορούσαν να τους κληθούν στον πόλεμο.

Μικροί στον αριθμό και στους Αθηναίους πόλιτες, ο έφηβος προορφέας σπονδία στους θεούς στέλνει ένα κτύπο κρούσι στον θυμό για να τους τιμήσει.

«Να μη τρομάζωτε τα νεκρά όπλα και να μην τρομάζετε τον έφορο νεκρού. Ο έφορος νεκρού είναι ο έφορος της ζωής. Ο έφορος της ζωής είναι ο έφορος της Αθηνών και ο έφορος της Ελλάδας».

Η φερωνική θεά Νίκη αφιερώνεται την στρατιωτική που λαμβάνει τον σπάρτο.

έφορο νεκρού
λάβει θ
και τα
ό τις δι

προορφέας
σπονδία
στους θεούς

Η φερωνική θεά Νίκη
αφιερώνεται την στρατιωτική
που λαμβάνει τον σπάρτο.

ΑΘΗΝΑ

5ος ΑΙΩΝΑΣ Π.Χ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

«Στη διασγή του, η θάλασσα φοροεισφέρει σε άριστος ποιότητα». Θεός της θάλασσας, αδελφός του Δία, ο Ποσειδώνος είναι στην αρχαιότητα ο θεός που λατρεύουν οι Έλληνες, ως ζωός ναιαός. Κορμάρει ανεπίσημα του πια γη και απή οικισμο και στην Ακρόπολη κάνει να ανεβήσσει μια πηγή με ολμάρβ νερό.

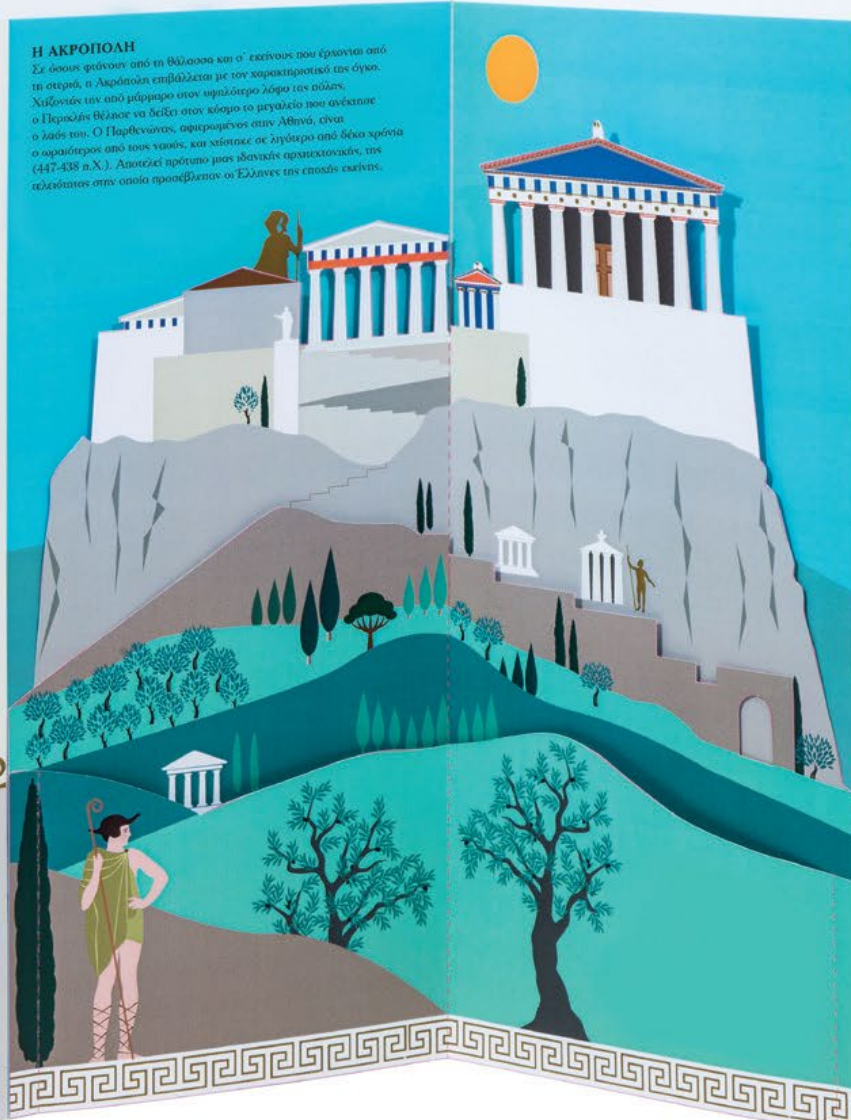

Η ΘΥΡΥΛΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

Σαν δυο παηδιά που μαλώνουν, η Αθηνά και ο Ποσειδώνος θέλουν και οι δυο να είναι προστάτες της Αθίνης. Συγκεντρώνονται στην Ακρόπολη, αι πολίτες καλούνται να διαλέξουν, υπό το βλέμμα του πατέρα των θεών, του Δία. Η Αθηνά κάνει να φηφάρσει από το χώμα μια ρομαλέα ελιά, ο Ποσειδώνος εντυπωσιάζει μ' ένα υπέροχο άλογο. Ο σοφότερος και γρηγορότερος από τους πολίτες λέει εξ ανόματος των υπολοίπων πόσο πολύτιμα είναι αυτά τα δώρα: η ελιά, σύμβολο συνέσεως και ερήνε- του άλογο, που συμβολίζει τη δύναμη και τον πόλεμο...

Η ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Σε όσους φρόνουν από τη θάλασσα και ο εκείνους που έρχονται από τη στεριά, η Ακρόπολη επιβάλλεται με τον χαρακτηριστικό της όγκο. Χαζονότα τον από μαρμάρου στον υψηλότερο λόφο τον πόλε, ο Περικλής θέλησε να δείξει στον κόσμο το μεγαλείο που ανέκασε ο λαός του. Ο Παρθενώνας, αφιερωμένος στην Αθηνά, είναι ο ορατότερος από τους ναούς, και χτισμένος σε λιγότερο από δέκα χρόνια (447-438 π.Χ.). Αποστέλει πρότυπο μιας ιδανικής αρχιτεκτονικής, της τελεστότητας στην οποία προσέβλεπαν οι Έλληνες της εποχής εκείνης.

Πόλεμος και ερήνη: ακολουθώντας αυτή την εναλλαγή, η Αθηνά έκτισε την ιστορία της. Το 480 π.Χ., οι Αθηναίοι κέρδισαν τον πόλεμο που τους έφερε για μία ακόμη φορά ανυμέτωπος με τους εχθρούς τους, τους Πέρσες, η πόλη όμως καταστράφηκε. Η νίκη τους οδηγεί και ανοικοδομούν με ζήλο. Με αρχηγό τον Περικλή, τον στρατηγό τους, η πρωτεύουσα της Αττικής γίνεται σε λιγότερο από έναν αιώνα η καρδιά της αρχαίας Ελλάδας. Οι τέχνες, η φιλοσοφία, η λογοτεχνία και η πολιτική μεταρμόρφωσαν βαθιά την κοινωνία.

Η ΑΘΗΝΑ

... αν και είναι η θεά της αμπαρμάρει τον πόλεμο, κάνει τα πάντα για να επικρατήσει η ερήνη. Δεν κάνει καρδιά μέσα γιατί σκεφτόμα πριν έρθουν. Εκείνη διασφαλίσει την καλή διοικήσσει του Αθίνης.

... Αν, όμως, ο πόλεμος μπορεί να φέρει, με τη νίκη, μεγάλο πλούτο και νέα εδάφη, η ερήνη είναι πιο ανθεκτική. Κερδίζει, λοιπόν, η ελιά! Ο Ποσειδώνος, έξω φρενών, στέλνει ορμηικά νερά να πλημμυρίσουν την πόλη που αντιπύεται. Για να κατευνάσουν την οργή του του αφιερώνουν έναν ναό. Αλλά, τελικά, το όνομά της στην πόλη το δίνει η σοφή Αθηνά, και από τότε εκκινών τιμούν ως προστάδα θεά της.